

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نیاشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم ویر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Literary-Cultural

ادبی - فرهنگی

نعمت الله مختارزاده
شهر اسن - المان

لبخندِ ملیح

چرا؟ ظالم، منی بیچاره را، چشمِ نظر کردی
به آه و ناله ها همدم، روا **دردِ کمر** کردی
گاهی از درد می سوزم، گاهی در آتش و آبم
گاهی بر عشق می نازم، که اندر دل اثر کردی
ز لبخندِ ملیحت، فرقِ روز و شب نمی دانم
چرا؟ دامنِ طبعم را، پر از لعل و گهر کردی
بیادِ وصل می خوابم، که باشم خدمتِ چندی
ولی **کابوسِ خوابم** را، ز بیداری بتر کردی
گاهی تشویق، بر اشعارِ نابِ بزمی ام داری
گاهی **دشنامِ بد** داده، **غرورم** در خطر کردی
به **تبخالِ لب** نازم، هم از **بالا**، هم از **پایان**
نصیحت های مستانه، چنینم مختصر کردی
«**کمرِ دردی نصیبت شد، ز تند و تیزِ عشقی ها**»
دعای عاشقت نگرفته خود را در بدر کردی
بیا و توبه کن دیگر، مگو شعری به غیر از من
مبادا خامه را جولان، به میدانِ دگر کردی
چنینم گفته می خندی، که در پایت دهم جان را
اطاعت میکنم حتی، کبابم گر جگر کردی

امیدی دارم از طبیعت ، عنایت پاسخی فرما
به نظمی ، یا به نثری یا ، به دشنام و حجر کردی
هر آنچه دوست میداری ، بده دستور ، من راضی
سرم را گر جدا از تن ، به همراه تبر کردی
قسم بر موی شیرنگت ، به تار زلف پر چنگت
به آهنگ **لبی تنگت** ، مرابی پا و سر کردی
به شهر دل سفر کردم ، حکایت از تو سر کردم
نه پروا ، خیر و شر کردم ، اسیرم بی خبر کردی
کنونم عاشق زارت ، به نقد جان خریدارت
که با بوسی ز رخسارت ، علاج ساده تر کردی
مرا **مهمان خود** یکشب ، نما بر خوان خود یکشب
ز نخل جان خود یکشب ، **به دستانم ثمر** کردی
ز بهر عزت مهمان ، دمی آن پیکر لرزان
به **آغوشم نما عریان** ، که تا شام سحر کردی
و « نعمت » با **لبان** خود ، گهی هم با **زبان** خود
چو قندی در **دهان** خود ، **مکد** تا بر **حذر** کردی